

สำนักพิมพ์
๒
บรรณกิจ

ฮิปโปโปเตมัส

จำนวน : ๕ เรื่อง / ชื่อภาพ ดิระธมย์ : ภาพ

กันแดง

มีฮิปโปโปเตมัสตัวหนึ่ง ชื่อ ปากกว้าง

ปากกว้างเป็นฮิปโปโปแตมัสที่ตื้อรั้นมาก เขาไม่เคยฟังคำแนะนำ
หรือคำตักเตือนของใครเลย เช่น ถ้ามีใครบอกให้ปากกว้างเดินไปทางซ้าย
เขาก็จะเดินไปทางขวา

ถ้ามีใครห้ามไม่ให้ปากกว้างวิ่ง เขาก็จะวิ่งไปมา แถมกระต๊อบเท้า
เสียงดังสนั่นหวั่นไหว

สัตว์น้อยใหญ่ต่างก็อดทนระอาใจกับนิสัยตื้อรั้นของปากกว้าง
เป็นอย่างมาก เวลาเห็นปากกว้างเดินมาพวกเขาจึงพากันหลบ หรือไม่ก็
เดินหนีไปเสีย

ปากกว้างเห็นดังนั้นก็คิดในใจอย่างตื้อร้อนว่า ไม่เห็นอยากจะคบ
ด้วยเลย มีแต่พวกไม่เอาไหนทั้งนั้น จากนั้นเขาก็ไม่คบหาและไม่พูดจากับ
ใครอีก

วันหนึ่งปากกว้างรู้สึกเหงา จึงคิดจะไปเล่นชิงช้าที่สนามเด็กเล่นให้
หายเหงาเสียหน่อย แต่เมื่อไปถึงเขาก็กลับพบข้อความเขียนเอาไว้ว่า **สียัง
ไม่แห้ง** ติดอยู่ที่เสาชิงช้า

แต่ปากกว้างไม่เชื่อป้ายเล็กๆ นั้นหรอก เขาจึงเดินไปที่ชิงช้าและ
ทำท่าจะนั่งลงไป แต่ก่อนที่ก้นของเขาจะสัมผัสกับชิงช้า ก็มีเสียงเล็กๆ ร้อง
ขึ้นอย่างตกใจว่า “อย่านั่งลงไปเชียวนะ!”

เมื่อปากกว้างหันไปดูก็พบนกตัวหนึ่งกำลังกระพือปีกอยู่ใกล้ๆ เจ้า
นกน้อยพูดกับปากกว้างด้วยความหวังดีว่า “เธอคงจะไม่ทันได้อ่านป้ายละลื
ช่างเขาเพิ่งจะมาทาสีเมื่อตะกี้นี้เอง ดูสิ สียังหมาดๆ อยู่เลย”

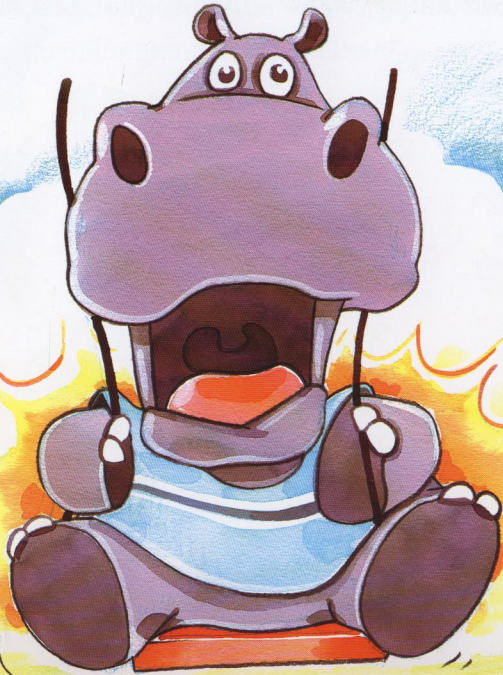

แต่แทนที่ปากกว้างจะขอบคุณเล็กน้อย เขากลับตะคอกกนน้อย
อย่างโกรธๆ ว่า “ยุ่งจริง! ฉันไม่เชื่อเธอหรอก และฉันจะนั่งชิงช้าเดี๋ยวนี้”
พูดจบเขาก็นั่งแปะลงไป

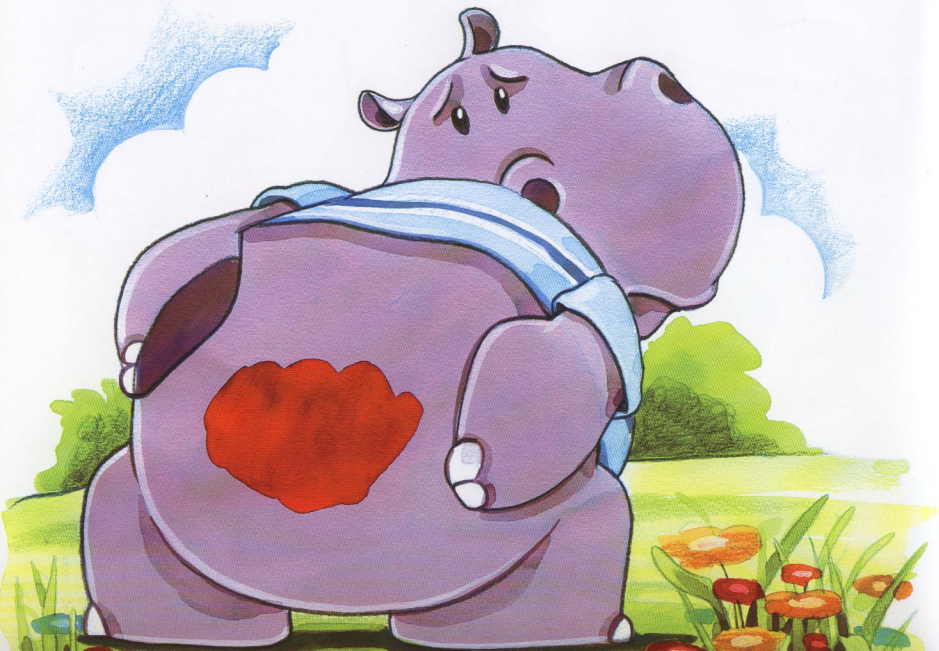

ผลก็คือ สีแดงของชิงช้าติดหนึบเข้ากับก้นของเขาเหนียวหนึบเลย

ทีเดียว

ปากกว้างตกใจมาก เขาพยายามจะเช็ดสีที่ติดกันของเขาออก แต่
ยิ่งเช็ดสีก็ยิ่งเลอะ ตอนนีเขากำลังกลายเป็นฮิปโปเทมัสที่กันสีแดงแจ๋

เจ้านกน้อยเห็นดังนั้นก็หัวเราะด้วยความขบขัน แต่เมื่อมันเห็น
ปากกว้างนั่งร้องไห้เสียใจ มันก็บินเข้าไปปลอบใจปากกว้างว่า “ไม่เป็นไร
หรอกน่า อีกไม่นานสีก็หลุดลอกออกไปเองแหละ”

ปากกว้างเห็นว่านกน้อยยังพูดดีกับตน แม้ว่าตนจะพูดไม่ดีด้วย ก็
สำนึกผิด เขาขอโทษนกน้อยและบอกกับนกน้อยว่า “ฉันไม่ควรที่จะดื้อรั้น
เลยนะ ถ้าฉันเชื่อเธอ ฉันก็คงจะไม่ใช่เป็นอย่างนี้หรอก”

เจ้านกน้อยจึงบอกว่า “เธอคิดได้อย่างนี้ก็ดีแล้วละ ต่อไปเธอก็อย่า
ดื้อรั้นอีกนะ”

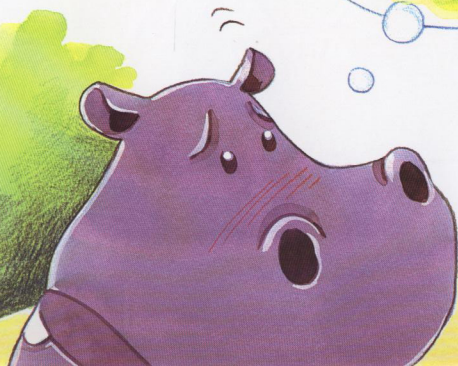
“จ๊ะ” ปากกว้างรับคำ

เมื่อสัตว์น้อยใหญ่ในป่าเห็นกันสีแดงของปากกว้าง ต่างก็พากัน
หัวเราะและล้อเลียน ทำให้เขารู้สึกอับอายและโกรธพวกที่มาล้อเลียนเขา
เป็นอย่างมาก

แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าที่เขาต้องมาเป็นเช่นนี้ก็เพราะความดีร้ายของ
ตนเอง ปากกว้างก็ให้อภัยพวกที่มัลล้อเลียนตน

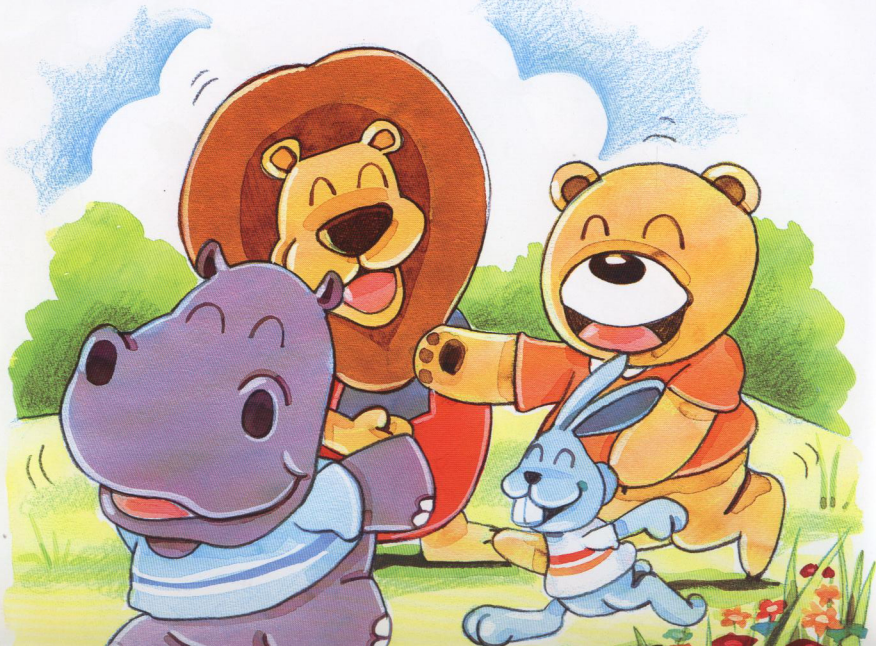
จากนั้นปากกว้างก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงนิสัยของตนเอง เขาเลิก
ทำตัวตื้อรั้น และยอมรับฟังคำตักเตือนของผู้อื่นมากขึ้น

วันเวลาที่ผ่านไป ทำให้สีแดงที่ก้นของปากกว้างค่อยๆ จางลง

เมื่อสีแดงที่ก้นของปากกว้างหลุดออกไปจนหมด นิสัยของเขาก็
เปลี่ยนไปด้วย

ปากกว้างไม่ได้เป็นฮิปโปโปเตมัสที่ดื้อรั้นอีกต่อไปแล้ว แต่กลายเป็นฮิปโปโปเตมัสที่มีนิสัยดีมากตัวหนึ่ง

